

Posudek vedoucí na bakalářskou práci Anety Kohoutové, „Řecké divadlo jako architektonická památka“, 80 str. textu, str. 81-109 obr. příloha, FF UK Praha 2012.

Po Úvodu, který jasně informuje o obsahu práce, je zařazena kapitola věnovaná pramenům k řeckému divadlu. V ní jsou stručně vypočteny základní prameny literární, epigrafické, archeologické a ikonografické. K archeologickým pramenům bychom mohli přičíst, kromě autorkou uváděných samotných divadel, i další drobné památky, které s tímto tématem souvisejí, zejména terakotové figurky herců nebo samostatných masek. Z odkazů na literaturu je patrné, že diplomandka v této kapitole čerpala výlučně z V.Groha (obdobně je i u celé podkapitoly 2.2 Groh jako jediný odkaz na literaturu).

Druhá kapitola se věnuje původu tragédie a komedie, jejich počátečním formám a vývoji. Dochází zde k občasnému opakování téže myšlenky (či formulace) na dvou místech textu – to se týká na příklad informací o omezování úlohy sboru v tragédii (str.11 a 13) nebo původu slova komedie. Součástí této kapitoly je výklad o dionýsovských slavnostech (Velkých a Malých Dionýsiích, Lenajích a Anthesteriích). V kapitole 2.3 jsou přehledně popsány všechny základní části divadla s rozdělením na divadlo řecké a římské (na str.18 chybí u odkazu na Stehlíkovou stránku).

Od 3.kapitoly začíná soupis jednotlivých dochovaných divadel. Nejprve jsou probírána divadla řecká (v geografickém smyslu slova), za nimi následují divadla v Malé Asii, poté ve Velkém Řecku a konečně divadla přestavená v římské době. Popisy jednotlivých památek jsou velmi pečlivé a podrobné, na obrazové příloze dokumentovány půdorysy. Ke str.21 – paraskenia představují starší prvek divadel, takže v helénistické době (což je případ Délu) se už zřejmě někdy nestavěla. I když popis Dionýsova divadla v Athénách je zasvěcený, nerozumím zcela zde poslední větu na str.25: „Tato památka představuje athénské sochařské umění 1.století, se kterou bylo hrubě zacházeno.“ Někteří autoři posunují datování divadla v Epidauru až do 3.století, čímž by pak také odpadlo jeho spojení s Polykleitem Mladším.

Z oblasti Malé Asie jsou vybrány čtyři příklady. U efezského divadla je hned v úvodním odstavci v souvislosti s jeho datováním v jedné větě uvedeno, že divadlo bylo zbudováno na konci helénistického období a po několika dalších větách že se hlavní fáze helénistické výstavby datuje na konec 3.století př.Kr. (str.34). Podrobně jsou zde popsány jednotlivé stavební fáze, u Vitruvia by měl být uveden odkaz. U divadla v Priéné hovoří autorka o tom že ve skéné byla vybudována „tunelová“ klenba (str.39), míní tím klenbu valenou?

Čtyři divadla jsou popsána také z oblasti Velkého Řecká. Pak následuje kapitola o divadlech přestavěných v římské době – i když přestavby z římského období jsou zmiňovány i u řady divadel v předchozích kapitolách. K divadlu v Korintu na str. 49: umístění oltáře na orchestře neznámá, že by divadlo mělo sloužit jako mysterijní svatyně, jak ostatně autorka sama o několik řádků níže potvrzuje výrokem, že oltáře se nalézají i v jiných řeckých divadlech.

7. kapitola se zaměřuje na témata související s divadelními produkcemi (herci, kulisy a také ikonografické prameny k divadlu). Jestliže na str.53 diplomandka detailně popisuje scénu ze Sofoklovy Antigony, očekávala bych, že najdu odkaz na tuto tragédii v seznamu literatury, ale zřejmě bylo čerpáno ze sekundární literatury. Výjev na obr.22 je překresbou kratéru Malíře Pronoma (srov. Charbonneaux, J., Martin, R., Villard, F., Classical Greek Art, London 1972, obr.314, 315). K ukázkám oděvu herců z vázových maleb a reliéfů jsou připojeny čtyři tabulky divadelních masek převzaté z Webstera. Samostatná kapitola je věnována zobrazení divadelních scén na jihoitalských vázách, které k tomuto tématu poskytují nejvíce příkladů. Ke str.72 nejde o malíře jménem Darius, ale Malíře Dareia (podle námětu), u dalších jmen malířů je nevhodné časté střídání českého překladu s anglickou verzí. U odkazu rovněž na str.72 „Dunkle“ chybí další údaje, totéž se opakuje i u jiných autorů – zřejmě se jedná převážně o internetové zdroje – pokud je ovšem jeden autor uveden vícekrát, bylo by třeba jednotlivé odkazy odlišit.

Závěr dobře shrnuje základní poznatky, které shromážděný materiál v obecné rovině přinesl. Práce je doplněna poměrně bohatým seznamem literatury, přesto ale bych ještě znovu upozornila na příliš silnou závislost na českých pracích, zejména na V.Grohovi.

I přes uvedené připomínky se domnívám, že A.Kohoutová splnila cíl, který si ve své bakalářské práci stanovila a doporučuji předloženou práci jako podklad pro obhajobu.

V Praze dne 8.6.2012

Doc. PhDr. Iva Ondřejová, CSc.